Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindelig.
(1. Pet. 1, 24.)

Paalideligheden.

Saa har ogsaa jeg besluttet, efter nøje at have gennemgaaet alt forfra, at nedskrive det for dig i Orden, mægtigste Theofilus! for at du kan erkende Paalideligheden af de Ting, hvorom du er bleven mundtlig undervist. (Luk. 1, 3—4).

Theofilus var bleven mundtlig undervist i Kristendommens Sandheder, i Sandheden til Frelse, og vi skønner, at han ogsaa var bleven grebet af det mundtlige Ord, han havde hørt.

Men var nu ogsaa det nye, han var bleven grebet af, paalideligt? Et Indtryk, en Grebethed kan fortage sig med Tiden. Der vil møde Fristelser udefra, fra Slægt og Venner, som det saa ofte er sket, maaske tillige indenfra, kan Indtrykket og Grebetheden saa holde sig?

Lukas har kendt til slige Fristelser. Og for en mægtig, en fremstaaende Mand, som Theofilus var, kunde Anfægtelserne og Prøvelsen blive ualmindelig svære.

Men Paalideligheden — jo, den kendte Lukas tillige, og han vidste, at det gjaldt om, at hans nye Ven ogsaa kom til at kende den, saa han kunde have Kraft til Modstand og Sejr i Prøvelsens Stund. Han vidste, at Frelsens Evangelium hvilede paa Ting, som var fuldbyrdet bilandt dem, paa virkelige Kendsgerninger. Han havde det fra Øjenvidner og Ordets Tjenere — fra de oprindelige.

Og hvad han saaledes havde som urokkeligt Bevis for Paalideligheden af det, han selv byggede sit Haab om Frelse paa, og som han selv hjalp til at vinde andre for, det vilde han nu meddele den mægtige Theofilus (hvem han var, det har mindre Betydning).

Men her er peget paa en Side ved Kristendommen, som der ofte lægges alt for lidt Vægt paa.

Den mundtlige Forkyndelse og Undervisning i Apostlens Dage havde umaadelig Betydnig; den var i fremragende Grad skikket til at gribe villige Tilhørere. Men den trængte til Støtte af det skrevne Ord, for at de vundne kunde komme til at kende Paalideligheden af det, de havde modtaget gennem det mundtlige Ord.

Lignende ned igennem Tiderne. Det aandsbaarne mundtlige Ord vedbliver i fremragende Grad at være skikket til at gribe og fænge, men det trænger til det skrevne, det om „de fuldbyrdende Ting" stedse berettende Ords Støtte.

Hvor sætter vi ikke Pris paa Paalidelighed, naar det gælder timelige Besiddelser; vi vil have rent Skøde paa Ejendom, vi vil kende Paalideligheden af alt, hvad vi sætter vort Livs Haab om Velvære til.

Aah, men Paalidelighen af det, vi bygger Haab om evig Frelse og Salighed paa da!

Jo, det gælder om at kende Paalideligheden i Guds Rige.

Paulus skriver: „Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere." Han kendte denne Tales Paalidelighed.

Kendskab til Paalideligheden i Frelsens Sandheder maa til, om der skal være Hold i vor Kristendom.

Et Overblik over Guds Menigheds Udvikling paa Jorden i Forhold til Aab. Kap. 2 og 3 samt Kap. 4, 1.

Karl M. Hansen, McNabb, Ill.

Guds sande Menighed paa Jorden har ifl. Guds Ord og Forjættelse en herlig Fremtid for sig, og det var godt, om den med mere Nidkærhed søgte at grave i disse Skatte, som der graves efter Guldet i Jordens Indre, og som der søges efter Perlen paa Havets Bund. Paulus taler om dens Tilblivelse med disse kostelige Ord i Forhold til at vogte den Menighed, som Jesus erhvervede med sit eget Blod (Ap. G. 20, 28). Døberen bekendte, før han med sit Blod havde beseglet, at Jesus var Kristus, den lovede Messias. Han siger: „Den, som har Bruden, er Brudgommen, men Brudgommens Ven, som staar og hører paa ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Saa er da denne min Glæde bleven fuldkommen" (Joh. 3, 29). Ja, denne herlige og sande Guds Menighed havde sin Begyndelse paa første Pinsedag i Jerusalem, og dens Udvikling kan vi læse om fra Ap. G. til Afslutningen af det N. T. Jesus, i sine Afskedstaler, minder sine Disciple om, at han vil komme igen. Han siger i Joh. 14, 2—3: „I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at hvor jeg er, der skulle ogsaa I være." Og da de vare forsamlede med ham for sidste Gang her paa Jorden spurgte de ham og sagde: „Herre! opretter du paa denne Tid Riget igen for Israel?" Men han sagde til dem: „Det tilkommer ikke eder at kende Tider eller Timer, hvilke Faderen har fastsat i sin egen Magt." (Ap. G. 1, 6—7). Nej, om den Time ved ingen. Hvor har det dog været en lang ventende Time. Skulde vi, maaske, være saa lykkelige at leve i den Tid, hvor der kastes mere Lys paa Guds Urskive angaaende denne Time? Ja, man ser og lytter saa stille i vore Dage om ikke den lille Viser paa Urskiven har snart paseret den sidste Minut før tolv, da vil jo Guds Midnatsklokkes Slag høres, af dem, som forventer Herren i Skyen.

Angaaende Guds sande Menigheds Udvikling paa Jorden til dens Bortrykkelse kan vi maaske finde noget Lys i Aab. Kap. 2 og 3. I Aab. Kap. 1, 19 faar Johannes Befaling til at skrive det, som han saa, det, som er, og det, som skal ske herefter. Det, som han saa, læser man i Kap. 1, 11—16, og det, som er, læser vi i Vers 20, nemlig, at de syv Stjerner er de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager er de syv Menigheder. Om det, som skal ske herefter læser vi i Kap. 4, 1 fl.

Syvtallet er et Guds Tal. De Menigheder, her kommer ind, hver paa sin bestemte Plads i dette hellige Syvtal, disse Menigheder var jo alle Astive og laa rundt i lille Asien. Herren giver enhver af dem en forskellig Hilsen, som Johannes skal nedskrive og sende til dem. Men, mon ikke disse syv Sendebreve har en større og dybere Betydning end den, som just angaar disse syv lokale Menigheder? Jo visselig. Hvad der staar i disse Sendebreve er jo, som alt andet Guds Ord, skrevet til Tugt og Trøst for Menigheden indtil Tidens Ende. Men vi tror ogsaa, at dette har en dybere Sammenhæng og, at vi har faaet et profetisk Overblik over, hvad Guds Menighed skulde gennemgaa i syv Perioder her paa Jorden. I det sidste Brev hører vi om Lunkenhedens Tid, den Tid, hvor Herren vil tage dem til sig i Skyen, som ved sand Tro er forbunden med ham, og saa udspy den lunkne Kirke af sin Mund.

Til Menigehden i Efesus (Kap. 2, 1—7) taler Herren meget roende. Dog paa samme Tid skulde den komme i Hu, hvorfra var falden, og omvende sig. Den var jo falden fra Herren derved, at den havde forladt sin første Kærlighed. Paulus havde skrevet til Menigheden i Efesus og sagt blandt andet: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!" Hvad det gjaldt om var, ikke at vadnre som uvise men som vise, og dermed købe den belejlige Tid, efterdi Dagene var onde. At Menigheden i Efesus havde forladt sin første Kærlighed betød ikke, at den havde forladt en overfladisk og sværmerisk Begejstring — en Kristens Liv bestaar jo ikke i Ord —, men de havde forladt Kærligheden selv — Kristus, som er Ophavet til al sand Kærlighed. De var gaaet bort fra ham. Det var dette, som han havde imod dem, og som de skulde komme i Hu og saa atter vende om til ham. Dette Afsnit kommer ind under den apostoliske, og til den lyder sluttelig Formaningen som til de andre seks: „Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!"

Smyrna, Kap. 2, 8—11, er Martyrkirken, som jo blev knust under de romerske Kejseres Jernhæl. De ti Dages Trængsel blev til Forfølgelse af ti Kejsere. Men Herren kendte deres Trængsel og Fattigdom — dog de er rig — siger Herren. Martyrernes Blod blev den Gang til Kirkens Udsæd. — Brevet til Pergamus, Kap. 2, 12—17, begynder med disse Ord: „Dette siger han, som har det tveæggede skarpe Sværd". Sværdet her er jo Guds Ord. I denne Periode finder man den Dom over Menigheden, at den boede, hvor Satans Trone var. En haard Dom. Men den havde jo givet op sin Pilgrimsgang og indgaaet Ægteskab med Verden. Under Kejser Konstantin hørte Forfølgelserne jo op, Menigheden fik Fred — Fred med Verden. Paa dette Omraade ser vi klart, at Satan paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. Der siges om Athanasius, som levede paa den Tid, at der blev ham fortalt, at hvis han ikke tog sin Paastand tilbage, vilde alle være imod ham, at han da skulde have vendt sit Ansigt og rakt sin højre Haand imod Himmelen og sagt: „Saa er jeg ogsaa imod alle." Ja, Pergamus fik blidere Dage fra Verdens Side set, men det endte ogsaa med, at det gik fra ondt til værre.

Thyatira, Kap. 2, 18—29, regnes for den romersk katolske Kirkes Tid. Kristus tiltaler den med disse Ord: „Dette siger Guds Søn." Den romerske Kirke med sin Jomfru-Marie-Tilbedelse, siger jo: Dette siger Paven. Katolikkerne vil jo hævde, at de er Kirken fra Apostelenes Dage. Man skulde tænke sig, at de vidste bedre, thi paa den apostoliske Tid var Kirken jo ikke romersk-katolsk. Ordet romersk blev jo føjet til flere Hundrede Aar efter Apostelene. Herren gav denne Kirke Tid til Omvendelse, staar her, men hun vilde ikke omvende sig fra sin Utugt. Tiden, som hun fik til Omvendelse, var nok Forløberne for Reformationen. Hun dræbte dem og har ikke siden omvendt sig og gør det selvfølgelig heller aldrig.

Sardes, Kap. 3, 1—6, staar for Reformationen. De kom jo ud fra den katolske Kirkes Raadenskab. Dette er de undkomne med Dr. Martin Luther som Reformator: Men til den kom det dog til at lyde: „Du har Ord for at leve og er dog død." Vi kender til, at det paa mange Maader endte i Rationalisme og død Formalisme. Bliv vaagen, lyder det atter, og styrk det øvrige, som ellers vilde dø. — Bliv vaagen. Hvor trænger vi dog til at høre, at dette siger Guds Søn. Vaagen, med Tak til Gud, at vi slap ud af Pavens Haand og kom til at hvile paa Kirkens ældgamle Grundsætninger, hvor det lyder: Frelse af Naade ved Troen alene. Blive vaagne for den os betroede Skat, som er Guds Ord. Vaagne til Arbejde, som om vi aldrig skulde gaa bort herfra, og dog, som de, der hvert Øjeblik er færdige til Afrejsen. Ja, der lød et Blivvaagen i den reformatoriske Periode, fordi mange fik Ord fra Mennesker om, at de var levende, til Trods for at Gud sagde: Du er død. Men der kom Liv i de døde Ben, da den store Vækkelse for Aar tilbage gik ud over Jorden, og hvori den sjætte Periode, Filadelfia-Broderkærlighed — blev den store Nerve. For dem, saavel som for alle, der vil Kristi Sejrsgang over Jorden, er der stillet en aaben Dør, som ingen kan lukke. Døren var aaben for disse, fordi de vilde noget, og Præster, Evangelister, Lægfolk, lærd og ulært, satte dybe Spor, særlig i de kristne Lande. Noget lignende ser vi vist ikke mere, i hvert Tilfælde ikke i de kristne Lande, før Guds Klokke har slaaet tolv.

Den syvende og sidste Periode af Guds Menigheds Udvikling, før Kristus kommer, er Laodikea Kap. 3, 14—22. Laodikea — Folkeret — er vist den Tid, hvori vi lever. Vor Tid er en Tid, hvor der i Verden raabes som aldrig før: Ned med al Monarki og op med Demokratiet. Hvad er og betyder vel dette med det store Verdens-Forbund? Hvis det ikke er en Forløber for Antikrist, hvad er det da? Verden er jo i Dag mere urolig og ustyrlig end i Krigsaarene. Fra de Kristnes Side set var Krigen jo en Tugt over Nationerne, Kirken og Befolkningen.

Hvad har Verden gjort? Mon det ikke kan siges med Sandred, som der er sagt om Israel (Sal. 78, 57): „De vendte sig bort og bleve troløse som deres Fædre, de sloge tilbage som en falsk Bue."

Vi har heller ikke fundet, at Kirken har gjort Bod. Man har al gyldig Grund til at tænke, at en Tid, som vor Tid kan ventes, naar Antikrist kommer. Om der mangler noget, kan den vist snart gøre sig færdig for hans Modtagelse. Til Smyrna, Martyrkirkens Tid, sagde Herren: Du er rig. Laodikea siger om sig selv: Jeg er rig og har vundet Rigdom og fattes intet. Er ikke Pengespørgsmaalet et brændende Spørgsmaal i vor Tid, ogsaa indenfor Kirken? Og er det ikke saaledes, at der paa mange Steder, baade iblandt Protestanter og Reformerte, hvor der før lød en kraftig Forkyndelse om Synd og Naade samt et: Kom til din Frelser, nu lægges Vind paa Lysbilleder og Underholdning af forskellig Art! Se blot, hvor Satan som en Lysets Engel arbejder i vore Dage gennem f. Eks. „Christian Science", Spiritismen og Russells Lærdomme. Alle deres Tilhængere er meget nidkære for at udbrede deres djævelske Lærdomme, og de vokser betydelig. I Sandhed vor Tid taler højt nok om, at Herren staar for Menighedens Dør og banker paa. — Hvorledes har du det saa, kære Ven, som læser disse Linier, føler du, at dit Hjerte slaar varmt for Herren? Glædes du til den Stund, at du kan faa Lov til at mødes med Herren i Skyen og derfra gaa med ham ind i Herlighed? Du siger: Det kan maaske tage hundrede Aar endnu, før Herren kommer — ja maaske. Men han kunde maaske ogsaa komme naarsomhelst. Der er mange troende og lærde Teologer, som i vore Dage siger, at Bortrykkelsen kan ske ifølge Tidernes Tegn, hvad Øjeblik, det skal være. — Hvad saa? Herren siger: Naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til. (Lk. 21, 28). Vi er altsaa ikke mod den sidste Tid helt overladt til Mørket angaaende Herrens komme. Tiden for, at Laodikea skal udspyes af Herrens Mund er maaske nærmere, end mange af os aner. Venner, lad os tage Formaningen til Hjerte: Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne.

Sluttelig vil vi mindes det første Vers i Kap. 4, 1: „Derefter saa jeg, og se der var en Dør aabnet i Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde hørt som en Basun, der talte med mig, sagde: Stig herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter." — Derefter saa jeg. Det var altsaa efter, at Laodikea var udspyet af Herrens Mund; da saa Johannes en Dør aaben i Himmelen, og han fik Befaling til at stige derop. Johannes er saa ikke længere paa Patmos men rykket op til Himmelen og skuer derfra det, som skal ske paa Jorden, efter at Jesu Brud, ved Laodikeas Forkastelse, var taget bort fra Jorden og nu er hjemme hos Herren. Med Kap. 2 og 3 har vi Menighedens Afslutning, og vi hører ikke til Slutningen af Aab. Ordet Menighed mere. Johannes skuer nu, hvad der skal ske herefter. Vi har da f. Eks. Kap. 4 — Kap. 22: Først den store Verdens Leder — som muligt skal komme fra Rom." Den store Trængsel, Antikrist, Kristi Genkomst, hvor han griber Dyret og den falske Profet og kaster dem levende i Ildsøen — Satan bindes, og Kristus opretter Tusindaarsriget. Djævelen løses, bliver kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor Dyret og den falske Profet var kastet for tusind Aar siden. Den hvide Trone, som er den sidste afgørende Dom over Verden, Verdens Tilintetgørelse og den ny Himmel og den ny Jord.

Nogle Mindeblade paa Mrs. Kyed's Grav.

I 1889 blev jeg som ung Student af Samfundets Styrelse sendt ud til en lille dansk, luth. Menighed paa nævnte Sted for at holde Religionsskole og øve Missionsarbejde. Menigheden bestod af en Del danske Familier, som havde taget Homestead paa den Egn. Det var fattigt og smaat for de fleste af dem. Der fandtes heller ikke stor kirkelig eller kristelig Interesse hos de allerfleste af de derboende Danske, og derfor betød det ualmindelig meget for mig, ung og uerfaren, som jeg var, at komme til at bo i et godt og hyggeligt Hjem, hvor jeg kunde finde aandelig Forstaaelse, Opmuntring og Hjælp i Arbejdet. Dette Hjem blev næsten for mig som mit eget kære Barndomshjem. Jeg følte næsten, som jeg hørte Familien til. Hos disse Venner fandt jeg en levende Interesse for Guds Riges store Sag iblandt vort Folk samt for deres Sjæles Frelse.

Fra een Side set var det den strengeste Sommer, jeg nogen Sinde har oplevet, omgivet af Ugudelighed, Vantro, Bespottelse og Modstand overfor alt helligt og hvad som hører til Vækkelse, Omvendelse, Frelse og Salighed ved Troen paa Jesus Kristus. Men fra anden Side set var det mig til stor aandelig Velsignelse og Udvikling; thi det satte mig rigtig i Knæ ved Korsets Fod, saa jeg kom saa meget mere til at trænge til Herrens Kraft.

Mrs. Kyed var som en Moder for mig baade i bagstavelig og aandelig Betydning. Hvor opmuntrede hun mig Gang paa Gang og bad for mig, naar Modet var ved at synke. Hun var et prøvet og erfarent Guds Barn. Hvor var hun en ydmyg, barnlig, frejdig og gudhengiven Sjæl. Allerede i sin Ungdom gav hun Gud sit Hjerte helt og fik saa Lov og Naade til at leve det lange Liv sammen med sin Frelser. Søndagen d. 11. April, 1920 vilde Mrs. Kyed have fyldt Firsindstyve Aar. Det er en lang Tjeneste i Guds Naadesamfund og i hans Riges Aarbejde.

Jeg har kendt den afdøde i lidt over 31 Aar. Mr. og Mrs. Kyed og deres Datter Anna flyttede fra Gorden til Moorhead, Ia., for 21 Aar siden og bosatte sig der i det danske Settlement og melte sig ind i Bethesda Menighed, hvor jeg den Gang var Præst. Der fandt de sig godt hjemme alle tre og boede der en lang Aarrække.

Min Hustru og jeg og Kyeds og andre Guds Børn i Moorhead har nydt uendelig megen Velsignelse tilsammen. Det var troesstyrkende at sidde sammen med Mrs. Kyed, hende med det lange Liv fuld af aandelige Erfaringer. Den afdøde var af den Slags Menigheds Medlemmer, der ved, hvor de staar, og man vidste, altid hvor man havde hende. Saa længe hun var rask, stod hendes Plads aldrig tom hverken i Kirken eller i de helliges Forsamling. Hendes største Lyst ogGlæde var at granske i Guds Ord, at samtale om de aandelige og himmelske Ting samt at deltage i fælles Bøn og Sang. Hvor kunde det fylde hendes Sjæl med Fryd og Jubel, naar Syndere blev omvendt til Gud. Den Slags Ting var hun med paa og var da i sit rette Livselement. Mrs. Kyed var af den Slags Kristne, hvis Liv naaede op til hendes Bekendelse; det kan ikke siges om de Kristne i Almindelighed i vore Dage.

Mr. og Mrs. Kyed har i de sidste 2 eller 3 Aar boet i Blair, hvor Mrs. Kyed tilbragte sine sidste Dage her paa Jorden. Lørdag den 6. Marts fik hun Hjemlov. Hun sov rolig og stille hen. Hun havde været meget daarlig og hjælpeløs for længere Tid, men hendes Mand stod hende trolig bi og holdt ud med hende til det sidste. Min Hustru og jeg havde den store Glæde at besøge disse kære Venner lige en Uge, før Mrs. Kyed døde. Alt, hvad det timelige eller jordiske angik, kunde hun slet intet sanse eller huske noget om; Hukommelsen og Fatteevnen slog fuldstændig fejl, men saa snart man slog over og talte om det aandelige, om Jesus og hans store Gerning for os, Bøn og Sang, blev hun som et helt nyt Menneske, lige saa klar som en af os andre. Vi hilste saa af med hende for sidste Gang under disse Stjerner, men for sikkert og saligt Gensyn paa den himmelske Strand. Herren skal have Tak og Pris for hvad den afdøde har været for mig og mine, og vi glæder os allerede til at faa dele den evige Salighed sammen med hende og alle Herrens Frelste ovre paa den anden Side. Herren stadfæster ogsaa dette sit Ord iblandt os den Dag i Dag: „Salige ere de døde, som dø i Herren". Aab. 14, 13. Gud selv trøste og styrke Mrs. Kyeds efterladte Ægtemage, Søn og to Døtre, at de alle en Gang maa mødes med hende i de evige Boliger. En Sky af Bønner for eders Frelse er opsteget for den himmelske Trone af hende, som nu er borte. Lad dem ikke være bedet forgæves! Lad os alle mer og mer lære at bede. Bønnen 4. Moseb. 23, 10: „Min Sjæl dø de oprigtiges Død, og mit Ende lig vorde som hans". Gud velsigne Mrs. Kyeds Minde iblandt os, at det maa sprede Lys og Velsignelse, hvor hun var kendt.

Ærbødigst,
P. M. Petersen.

Mrs. Emma Lambs Død.

Vi har fristet den meget tunge Sorg, at Mrs. Emma Lamb, 39 Aar gl., er død fra Mand og 5 Børn.

Hun var født Hoffmann og var tysk af Fødsel, men hun havde lært sig selv at taleDansk og var altid iblandt os og tog Del i vore danske Gudstjenester. Hun var en ualmindelig god og dygtig Hustru, ofrede sig selv for sin Mand, Børn og Hjem, ja for sine Medmennesker og Guds Rige. Hun var en, som vi syntes meget daarligt kunde undværes i Hjemmet og iblandt os. Mr. Andrew Lamb med Familie var i Vinter flyttet til Edmore, hvor de havde købt en Farm, Guds Børn var glade ved dette, da de behøvedes haardt der. Mrs. Lamb døde paa Hospitalet i Greenville, hvor hun var bleven opereret. Før hun forlod sit